

Familia din Betania – Partea a 4-a

Lazăr

După Marta și Maria urmează Lazăr – ultimul din această binecuvântată grupă de trei persoane din Betania. Despre el nu se spun multe, dar destul pentru a ne opri câteva momente la el. Chiar și puținele particularități, care sunt date despre el, ne vor fi foarte importante și mângâietoare, dacă medităm puțin la ele. În istoria lui Lazăr se întâlnește glasul Domnului. Uneori chiar și tăcerea spune mult. Lazăr este un model al unei cete mari de ucenici ai lui Isus.

Sunt mulți credincioși care sunt puțin cunoscuți. Nu numai pentru că numele lor nu este cunoscut în țară, ci și în orașul și în satul în care locuiesc sunt puțini, uneori foarte puțini, care îi cunosc. Ei merg în simplitate pe drumul lor. Ei nu fac lucruri mari. Ei nu țin prelegeri biblice sau evanghelizări, din simplul motiv că ei nu pot face aceasta. Chiar și în adunare glasul lor se aude rar sau chiar deloc. Alții zac uneori mulți ani în patul lor de boală sau sunt închiși în zidurile strâmte ale locuinței lor, aparent cu nimic altceva preocupăți decât să sufere și să rabde. Unele gospodine sunt ascunse, ca să zicem așa, în munca grea din gospodărie și cu copiii. Sunt ele mai neînsemnate decât altele? Nu! Ele sunt în locul pe care Dumnezeu li l-a dat. Sunt părți ale corpului frumoase și mai puțin frumoase, spune apostolul. Sunt nu numai apostoli și proroci, păstori, învățători și evangheliști în Adunare, ci și cei care acordă ajutor. Dacă unuia i se dau cinci talente și altuia trei talente, al treilea primește un talent. Ai primit tu cinci talente, pe care nu le pui în practică, vei fi judecat; ai primit un talent, cu care tu lucrezi cu înțelepciune, atunci vei primi plată pentru aceasta. Nu fi leneș, dacă Dumnezeu ți-a dat multe daruri. Folosește-le cu râvnă și credincioșie. Dacă ai primit puțin, fii mulțumit cu ce ai. Nu gândi că existența ta pe pământ este nefolositoare. Talentul, pe care ți l-a dat Dumnezeu, este cel potrivit pentru tine, locul, pe care ți l-a dat Dumnezeu, este locul foarte potrivit pentru tine; împrejurările, în care trăiești, sunt pentru tine cele mai potrivite și cele mai binecuvântate. Probabil nu poți face mult, dar gândește-te că ceea ce faci este tot așa de important ca și ce fac alții. Ceea ce faci tu ți se pare mic și neînsemnat, dar gândește-te că Dumnezeu evaluează cu totul altfel. Partea cea mai neînsemnată a corpului este tot așa de necesară ca și celelalte părți ale corpului. Nici cea mai mică verigă de lanț nu trebuie să lipsească, dacă totul trebuie să țină împreună. Tu poți într-adevăr să fi necunoscut la oameni, dar Dumnezeu nu te-a uitat.

Aceasta ne învață istoria lui Lazăr. Lazăr era un om liniștit în țară. Numele lui este numit numai într-o evanghelie. Prima dată, când aflăm ceva despre familia din Betania, nu auzim nici un cuvânt despre Lazăr. Dacă am avea numai istoria din Luca 10, nu am ști că Marta și Maria mai au un frate. Nici Matei și nici Marcu, care relatează ca și Ioan despre ungerea lui Isus de către Maria, nu spun nici un cuvânt despre Lazăr. Numai în evanghelia după Ioan auzim despre el. Ceea ce auzim acolo despre el confirmă ce am spus mai înainte: Lazăr era un om liniștit din țară. Nu ni se relatează nici măcar o faptă făcută de el, nu ni se povestește despre nici o lucrare bună făcută de el, nici un cuvânt al lui nu ne este lăsat scris. Știm că el a fost bolnav și a murit; că Isus l-a înviat dintre morți și că după aceea a stat la masă cu Isus în casa lui Simon leprosul. Aceasta este totul. Ce neînsemnat!, ar spune unii. Da, așa gândim noi, dar *Dumnezeu* nu gândește așa. Dacă ne-am fi oprit un moment în liniște la istorisirea din evanghelia după Ioan capitolele 11 și 12, probabil ai spune cu totul altceva. Această viață

neînsemnată va căpăta pentru tine o însemnătate mare, minunată și vei mulțumi lui Dumnezeu, că împreună cu tabloul Martei și al Mariei El a pictat și tabloul lui Lazăr.

»Și un oarecare Lazăr din Betania ... era bolnav. [...] Surorile au trimis la Isus, spunând: „Doamne, iată că acela pe care-l iubești este bolnav.”« Aici este prima comunicare. Și a doua este: »Și Isus iubea pe Marta și pe sora ei și pe Lazăr«. Da, nu numai pe Marta, cea harnică, și pe Maria, cea așa de intim legată de El, ci și pe Lazăr. Și dragostea lui Isus pentru Lazăr a devenit așa de vizibilă, că surorile au putut trimite Domnului acest mesaj: »Doamne, iată că acela *pe care-l iubești* este bolnav.« Vezi tu, aceasta este potrivit și frumos. Dragostea noastră se orientează deseori după caracterul și însușirile credincioșilor. Dragostea dumnezeiască dimpotrivă cuprinde pe toți. Să ai dragoste pentru toți sfinții, aceasta era o stare pe care apostolul Pavel a lăudat-o foarte mult.

Isus iubea pe Lazăr, îl iubea așa de mult, că a spus ucenicilor Săi: »Lazăr, prietenul nostru, a adormit«. Prietenul *nostru* – comun! Nu: prietenul *Meu*, ci prietenul *nostru*. El leagă pe ucenici cu Sine. Este ca și cum ei ar fi fost o familie. Ce bunătate, care se smerește! Da, credincioșii sunt în modul cel mai strâns și mai intim legați cu Isus. »Nu vă mai numesc robi, pentru că robul nu știe ce face stăpânul său; ci v-am numit prieteni, pentru că v-am făcut cunoscut tot ce am auzit de la Tatăl.« Aceasta a spus Isus ucenicilor Săi. Mai târziu, după înviere, Domnul merge mai departe. Atunci El numește pe ucenicii Săi *frații* Săi. El, Cel Întâi născut dintre mai mulți frați spune: »Du-te la frații Mei și spune-le că Mă sui la Tatăl meu și Tatăl vostru, la Dumnezeul Meu și Dumnezeul vostru.« El nu Se rușinează să ne numească frați (Evrei 2,11).

Să revenim la istorisire. »Lazăr, prietenul nostru a adormit«, spune Isus. Nu este aceasta minunat? Cel necunoscut, Lazăr cel liniștit, care a fost pus complet în umbră prin Marta și Maria, din a cărui gură nu auzim nici un cuvânt, despre care nu este amintită nici o faptă, acest Lazăr este un prieten al lui Isus. Tu, care locuiești uitat într-un colț de acoperiș, tu ești un prieten al lui Isus. Tu, care nu poți părăsi cercul copiilor tăi și te poți dedica numai educării și îngrijirii lor, tu ești un prieten al lui Isus. Tu, cel care zaci pe patul de boală și numai din când în când întâlnești credincioși, tu ești un prieten, o prietenă a lui Isus. Aceasta compensează totul. Gândește-te mult la aceasta. Nu este un prieten mai credincios ca Domnul. El iubește foarte mult pe ai Săi! El cunoaște toate nevoile lor, problemele și grijile și la timpul Său și în felul Său le va rezolva. Să nu gândești că El te uită acum când El locuiește în cer încununat cu glorie. Nu! El este încă Același, așa cum a fost și atunci pe pământ. Este Același, ieri, astăzi și în veci. El știe unde locuiești, El știe adresa ta. Gândește-te numai la istoria lui Saul și Anania. Domnul glorificat a spus lui Anania: »Scoală-te, du-te pe strada care se numește „Dreaptă” și caută, în casa lui Iuda, pe unul cu numele Saul, un om din Tars. Căci iată, el se roagă.« Tot așa Domnul cunoaște și numele tău și strada pe care locuiești, numărul casei tale și camera în care trăiești. El știe tot ce faci. Aceasta este minunat și mângâietor! Chiar dacă nimeni nu te cunoaște, El te cunoaște. Dacă toți te-ar uita, El nu te uită. Oricât de sărac sau de disprețuit ai fi, pentru El nu ești sărac și disprețuit. El te caută și îți dovedește prietenia Sa. Caută și tu totdeauna prezența Sa! Ce fericită va fi viața ta atunci și ce mulțime de binecuvântare vei savura tu atunci!

»Lazăr, prietenul nostru doarme«, spune Domnul. Prietenul nostru, da, Lazăr era nu numai prietenul lui Isus, ci și prietenul ucenicilor. Ai și tu un prieten? Nu numai între cei cunoscuți și talentați, ci și între cei liniștiți din țară? Un prieten sau o prietenă într-un colț al unui acoperiș?

Un bolnav, care nu este vizitat de nimeni? Unul încercat, care a fost părăsit de toți? O văduvă sau un orfan? Fă ca Isus! Caută-ți prieteni printre aceștia.

Dar prin aceasta istoria lui Lazăr nu este terminată. Nu! Ce este mai important urmează. Bărbatul liniștit, aparent lipsit de importanță, a devenit o persoană importantă, ceea ce a devenit cunoscut în tot Ierusalimul. Ce a spus Domnul, când a auzit că Lazăr este bolnav? »Boala aceasta nu este spre moarte, ci spre slava lui Dumnezeu, pentru ca Fiul lui Dumnezeu să fie slăvit prin ea.« Cuvinte minunate! Această boală trebuia să slujească spre glorificarea lui Dumnezeu. Fiul lui Dumnezeu trebuia glorificat prin aceasta. Puterea lui Dumnezeu trebuia să se reveleze și Isus trebuia să arate gloria Sa ca Fiu al lui Dumnezeu. Domnul nu Se duce imediat la Betania, ci rămâne două zile acolo unde era. Lazăr moare și este înmormântat. Apoi vine Isus și Lazăr este înviat dintre morți. Cu toate că era de patru zile în mormânt, el se ridică dintre morți. Ca monument al puterii dumnezeiești a lui Isus, el stă acolo. Cea mai mare minune, care a fost făcută vreodată pe pământ de Isus, a fost făcută cu Lazăr. Acolo unde moartea a început să-și exercite puterea ei nimicitoare, acolo Domnul triumfă asupra morții cu urmările ei îngrozitoare și cheamă pe Lazăr înapoi în viață. Ce onoare pentru Lazăr! De ceea ce nimeni altul nu a avut parte, a avut el parte. Ce s-a petrecut cu el a fost spre glorificarea lui Dumnezeu, pentru ca Fiul lui Dumnezeu să fie glorificat. Cât de mult se va fi bucurat el! Isus îl iubea; Isus l-a numit prietenul Lui; el a simțit dragostea și a savurat prietenia și acum era un monument al gloriei lui Isus. Și încă mai mult: citim că mulți dintre iudeii care veniseră la Maria, ca s-o mângâie, după ce au văzut ce s-a petrecut au crezut în Isus (Ioan 11,45). În felul acesta, ce s-a petrecut cu el a fost un mijloc pentru convertirea păcătoșilor. Da, învierea lui Lazăr a făcut o impresie așa de mare, că o ceată mare de iudei, când au auzit că Isus era în Betania, au venit acolo, însă nu ca să vadă pe Isus, ci pe Lazăr, pe care El îl înviase dintre morți (Ioan 12,9).

Nu este aceasta minunat? Nu se poate învăța mult din aceasta? Probabil ai daruri puține, nu zici nimic în Adunare, nu poți face vizite și ești un om tăcut... Și totuși poți fi spre gloria lui Dumnezeu. Fiecare în felul lui în limitele lui. Aceasta este minunat. Fii credincios și fă ce găsește mâna ta că trebuie făcut. Predă-te simplu cu totul călăuzirii Domnului și El va face ca totul să se deruleze minunat. Pentru ca Fiul Omului să fie glorificat nu sunt necesare daruri mărețe. El poate fi glorificat atât pe patul de boală, cât și în Adunare; atât în lucrul tău zilnic, cât și în predicarea Evangheliei; în mediul casnic și în lucrul printre păgâni. Dar este important ca noi să ocupăm locul pe care Domnul ni l-a dat. Dacă ești unul care acordă ajutor, și vrei totuși neapărat să fi un proroc, atunci vei putea oferi numai o copie jalnică a harului minunat al lui Dumnezeu, și în afară de aceasta nu vei putea practica darul care ți-a fost dat. Nu depinde de mărime și de strălucire, ci de harul Domnului. Dacă fiecare mădular se află la locul lui, atunci fiecare va sluji la zidirea trupului și la glorificarea Capului.

»Boala aceasta nu este spre moarte, ci spre slava lui Dumnezeu.« Ce mângâiere pentru cei bolnavi și suferinzi! Deseori ei plâng, pentru că nu pot face nimic și gândesc că trăiesc fără rost pe pământ. Să nu gândești așa, tu, cel care ești bolnav și suferi! Dacă ești răbdător și blând și nu plângi și nu suspini, dacă te bucuri de Domnul și te lauzi cu nenorocirea, atunci Numele lui Dumnezeu și Isus vor fi glorificați prin tine. Lumea va trebui atunci să mărturisească, că numai un creștin adevărat este în stare să sufere în felul acesta. Să poți în suferințe să jubilezi, pe patul de boală să te bucuri și să mângâi pe alții, acesta este triumful credinței. Când se apropie moartea, să fi nu numai liniștit și relaxat, ci să fi chiar fericit și să te bucuri, aceasta ne arată puterea creștinismului, puterea credinței în Isus. Eu nu-mi pot

imagina nimic mai minunat! Să vezi un creștin murind bucuros, aceasta bucură totdeauna sufletul meu. Unii necredincioși au fost mișcați prin aceasta și au devenit gânditori. În felul acesta Numele lui Dumnezeu este glorificat.

Noi mai citim două lucruri despre Lazăr. După învierea sa dintre morți, a stat la masă împreună cu Isus în casa lui Simon leprosul. Din istorisirea din evanghelia după Ioan capitoulul 12 se pare că Lazăr a devenit o persoană importantă. În primele versete citim: »Cu șase zile înainte de Paști, Isus a venit în Betania, unde era Lazăr, care fusese mort și pe care-l înviase dintre cei morți.« Și în versetul al doilea ni se spune, că Lazăr era unul din aceia care stătea cu Isus la masă. Ce bucurie trebuie să fi fost aceasta pentru Lazăr! Să stea la masă cu Isus, după ce Domnul i-a dovedit un har așa de mare și puterea Lui atotputernică s-a revelat așa de minunat în el. Și el a cunoscut mai bine pe Isus. Și el a găsit un prieten în Isus, cum nu era un al doilea pe pământ. Momente minunate trebuie să fi fost pentru Lazăr! Și după aceea a fost învrednicit să poarte ocară lui Hristos. Iudeii au hotărât să omoare pe Isus și acum se sfătuiau să omoare și pe Lazăr. Nimic nu era mai natural decât aceasta. Lazăr era un martor viu al puterii dumnezeiești a lui Isus. Cine venea în Betania, putea să audă acolo istoria învierii lui Lazăr și să vadă pe Lazăr însuși. Sute de oameni au venit acolo. Aceasta a supărat și iritat pe iudei, de aceea au hotărât să omoare nu numai pe Isus, ci și pe Lazăr. În felul acesta Lazăr a purtat ocară lui Isus. Și să suferi din pricina lui Isus este o onoare mare și un privilegiu minunat. »Frații mei, să priviți ca o mare bucurie când treceți prin felurite încercări« (Iacov 1). »Căci, cu privire la Hristos, vouă vi s-a dat harul nu numai să credeți în El, ci și să suferiți pentru El« (Filipeni 1,29). »Chiar dacă aveți de suferit pentru dreptate, ferice de voi!« (1 Petru 3,14). De aceea este un har să suferi pentru Isus, este adevărată bucurie și este fericire pentru inimă. Lazăr a avut parte de acest privilegiu. Nici despre Marta și nici despre Maria nu citim aceasta. Lazăr cel liniștit, cel uitat, cel aparent neînsemnat, a primit această onoare mare. Ce frumos și ce potrivit este aceasta! Domnul știe să înalțe pe cel smerit, să scoată în evidență și să întărească pe cei mici și slabi. În felul acesta și Lazăr a devenit o persoană importantă pentru noi. Puținul, care ne este făcut cunoscut despre el, este destul de suficient și plin de învățătură. Adevărat, el nu a pășit în prim plan, ci a ocupat locul de modestie în casă. Numele lui este numit numai de câteva ori, și nu se spune nici un cuvânt despre ce el a vorbit și a făcut. Dar el a fost iubit de Isus. Isus îl numește prieten al Lui. El devine martor al puterii de înviere a lui Isus și părtaș cu Isus în suferințele Sale și în batjocura Sa. Alături de Marta, mereu ocupată, și Maria, devotată, stă aparent neînsemnatul Lazăr. Portretul lui nu ar trebui să lipsească de pe tablou. Starea credincioșilor este foarte diferită. Dacă mulți se aseamănă cu Marta, sunt puțini cei care au starea Mariei și aproape că niciunul nu își găsește imaginea în cea a lui Lazăr. Domnul a purtat grijă de toate, chiar și în această privință. El a dat referiri cu privire la toți credincioșii, oricât de diferită ar fi starea și caracterul lor. Nimeni nu trebuie să plece gol. Nimeni nu este trimis fără să primească mângâiere și încurajare. Cuvântul lui Dumnezeu este pentru toți și satisfăcător pentru toate. Și ce în afară de aceasta este minunat și de valoare pentru inimă, este că Isus înconjoară pe toți ai Săi cu o iubire gingașă, îi călăuzește și binecuvântează și mustră și mângâie, după cum fiecare are nevoie. Domnul să ne dea har să cunoaștem glasul Lui și să ascultăm de Cuvântul Lui!